

دبیر شورای عالی امنیت ملی در نشست گفت وگویی امنیت منطقه‌ای؛

وظیفه اشغالگران پرداخت خسارت جانی و مالی به مردم افغانستان است!

دبیر شورای عالی امنیت ملی در سومین نشست گفت وگویی امنیت منطقه‌ای گفت: پرداخت خسارت جانی و مالی وارد شده به مردم افغانستان، حداقل وظیفه‌ی اشغالگران است. اما بر عکس شاهد هستیم که امریکا در اقدامی ستیزه‌جویانه و استکباری دسترسی مردم افغانستان به مختصر دارایی خود را نیز ممنوع کرده است.
#۴۷>

به گزارش سایت خبری پرسون، مشروح سخنانی علی شمخانی دبیر شورای عالی امنیت ملی در سومین نشست گفتگوی امنیت منطقه‌ای در دهلی نو به این شرح است:

بسم الله الرحمن الرحيم

همکاران محترم! عالیجنابان

بسیار خوشوقتم & shy; که بار دیگر در سومین نشست گفت وگویی امنیت منطقه‌ای با شما دیدار می‌کنم. همان‌گونه که استحضار دارید نشست‌های اول و دوم در جمهوری اسلامی ایران برگزار شد و در نشست دوم در تهران، همکاران هندی میزبانی این جلسه را پذیرفتند. اما به دلیل شیوع بیماری کووید ۱۹، مجبور به تعویق یک‌ساله & lrm>ی برنامه شدند.

اکنون، از عالی‌جناب دوآل به خاطر اهتمام به برگزاری این نشست و تداوم روندی که شروع شده است و از میزبانی و برگزاری بسیار خوب این نشست صمیمانه تشکر می‌کنم.

ما در نشست‌های تهران موضوعات متعددی را در رابطه با افغانستان مورد بحث و بررسی قرار دادیم. از مقابله با خطر تروریسم گرفته تا کمک به توسعه‌ی این کشور و زبان‌هایی که کشورهای غربی و در رأس همه‌ی آنها امریکا به افغانستان وارد کردند. همگان نیز توافق داشتیم که صلح، امنیت و رفاه در این کشور به سود مشترک کشورهای منطقه و حاضران در این نشست است. همکاران عزیز برگزاری سه نشست توسط دبیران شورای امنیت کشورهای همسایه افغانستان قبل از پذیرش رسمی شکست و فرار امریکا از افغانستان نشان دهنده‌ی درک درست ما بود. ولی امریکایی‌ها مثل همیشه دچار خطای محاسباتی بودند و با فرار خویش رسوایی برای خود به‌بار آوردند و برای مردم افغانستان مشکل‌آفرین شدند.

همکاران عزیز در آغاز سخنانم اجازه می‌خواهم نگاهی گذار به آثار و تبعات اشغال افغانستان به‌دست امریکا داشته باشم.

عالی جنابان!

بیست سال پیش امریکا افغانستان را به بهانه‌ی مقابله با طالبان و القاعده و با ادعای مبارزه با تروریسم اشغال کرد و داد سخن در داد که می‌خواهم از افغانستان کشوری الگو و الهام‌بخش درست کنم. اما به جای ارائه‌ی الگوی موفق و الهام‌بخش، تمام مولفه‌ها در این کشور بحران زده منفی‌تر از گذشته شد. تروریسم افزایش یافت، فقر و فلاکت رو به فزونی گذاشت، کشت و قاجاق مواد مخدر بیش‌تر از گذشته گشت، مهاجرت مردم بیش از گذشته شد، تعداد بسیار زیادی از مردم بی‌گناه افغانستان، به دلایل مبهم و حتی در مراسم‌های عروسی و عزا توسط جنگنده‌های امریکایی قتل عام شدند، دولت سازی و ملت سازی مورد ادعای امریکا به گل نشست و حتی در ابتدایی‌ترین وظیفه امریکا یعنی تأسیس ارتش و سیستم امنیتی نیز ناکارآمدتر از سایر بخش‌ها بودند و همه‌ی دنیا دیدند که ارتش و سیستم امنیتی متکی بر آموزش و تجهیزات امریکایی چگونه مثل خود امریکا ناکارآمد و پوشالی بود و چگونه فرو ریخت و سرانجام امریکا با شکستی مفتضحانه، ناچار، به فرار از این کشور شد و با وارد آوردن خسارات فراوان به این کشور و به‌ویژه قتل عام هزاران زن، مرد و کودک افغانستانی مایه‌ی عبرت همه‌ی کسانی شد که به‌جای تکیه بر امکانات خود، بقای خود را در توسل به قدرت‌های پوشالی نظیر امریکا جست‌وجو می‌کنند و امروز افغانستان با کوهی از مشکل بر جای مانده است که عبور دادن آن به ساحل نجات وظیفه همه ماست.

همکاران گرامی!

ما همواره تأکید کرده و می‌کنیم که صلح خواست همگانی مردم و اقوام افغانستان است. ولی نکته‌ی مهم که بایستی توجه همگی را به آن جلب کرد، آن است که امریکا حتی در موضوع صلح در افغانستان نیز فریبکارانه رفتار کرد و با وجود تظاهر به ایجاد صلح در افغانستان، هیچ برنامه‌ای برای این کار نداشت و تنها هدف او رهایی از مهلکه‌ای بود که خود ساخته بود و به دلیل خوی استکباری و خودبرتربینی، افغانستان، منطقه و جهان را دچار مشکل کرد.

به همین خاطر، هر روند و فرمتی را که امریکا به نام صلح و گفت‌وگو درباره‌ی افغانستان ایجاد کرد، ج.ا.ایران در آن شرکت نکرد. زیرا می‌دانستیم تظاهر و جار و جنجال صلح‌خواهی امریکا فقط پوششی برای رهایی از باتلاق خود ساخته است.

در مقابل، ما کوشیدیم با همکاری بازیگران داخل و خارج افغانستان به سمت برنامه‌هایی حرکت کنیم که واقعاً به سود برادران و خواهران ستمدیده‌ی ما در افغانستان و به نفع همه‌ی کشورهای همسایه و منطقه باشد و آن نیز ایجاد صلح و ثباتی پایدار و فراگیر در افغانستان است که منافع مشترک همه‌ی ما را تامین می‌کند. در حال حاضر نیز تأکید ما بر فرمت‌هایی است که بتواند، به‌واقع، به حال ملت افغانستان مفید باشد و لذا ما تأکید می‌کنیم سازمان ملل باید در این زمینه محور رایزنی‌ها و کمک به افغانستان مجروح باشد.

اما آن چیزی که اکنون باید برجسته شود، پذیرش مسئولیت توسط امریکا و کشورهای هم‌پیمان او در ۲۰ سال اشغال افغانستان است. پرداخت خسارت جانی و مالی واردشده به مردم افغانستان، حداقل وظیفه‌ی اشغالگران است. هرچند می‌دانیم، بسیاری از این صدمات جبران‌ناپذیر است. مگر می‌توان جان‌های باخته شده یا صدماتی که به جسم و جان انسان‌ها وارد شده را جبران کرد یا زمان از دست‌رفته برای ساخت یک ملت و یک کشور را بازگرداند. اما بر عکس شاهد هستیم که امریکا در اقدامی ستیزه‌جویانه و استکباری دسترسی مردم افغانستان به مختصر دارایی خود را نیز ممنوع کرده است.

همکاران!

امروز از یک طرف ما با واقعیتی جدید در افغانستان روبرو هستیم و بدون توجه به این واقعیت نمی‌توان امیدي به برون رفت این کشور از مسائل و مشکلات متراکم آن داشت. از طرف دیگر، همه می‌دانیم که افغانستان کشوری متشکل از اقوام و مذاهب گوناگون است و تنها در پرتو مشارکت همه‌ی اقوام، مذاهب، گروه‌ها و جریان‌های سیاسی این کشور می‌توان امیدوار به عبور این کشور از شرایط بحرانی بود و حذف یا نادیده گرفتن هریک از این اعضا به‌منزله‌ی ورود مجدد افغانستان به شرایطی مبهم و ناپایدار است. لذا جمهوری اسلامی ایران، همواره در توصیه‌های مشفقانه و دوستانه‌ی خود به همه‌ی طرف‌ها در افغانستان، چنین امر مهمی را مورد اشاره قرار داده و باز هم در این اجتماع مهم تأکید می‌کنیم که تنها راه نجات افغانستان تشکیل یک دولت فراگیر ملی و با مشارکت همه‌ی اقوام و مذاهب است و در این راه از هیچ کوششی به نفع دولت و ملت افغانستان دریغ نخواهیم کرد.

عالی مقامان!

ما اکنون در افغانستان با تهدیدی مواجه هستیم که می‌تواند بخشی از طرح و برنامه‌ی اشغال‌گران برای منطقه و پیش‌برد اهدافشان باشد. این تهدید ناشی از حضور، رشد و توسعه‌ی داعش و گروه‌های تروریستی تکفیری از یک سوی و خطر بروز جنگ فرقه‌ای در افغانستان از سوی دیگر است. این موضوع، همه‌ی ما را چه همسایه و چه غیرهمسایه در منطقه دچار مشکل خواهد کرد.

در این چارچوب ما سه نگرانی مهم داریم که نیاز است با همکاری یکدیگر برای آن تدبیری بیندیشیم. نخست دخالت برخی کشورها در انتقال عناصر تکفیری تروریستی به داخل افغانستان است که از گذشته شواهدی برای آن وجود داشته و اکنون نیز اطلاعات سرویس‌های اطلاعاتی حاکی از تداوم آن است و بر دامنه‌ی نگرانی می‌افزاید.

دوم گسترش فقر و بحران انسانی است. این موضوعی بسیار مهم و خطیر است برنامه‌ریزی برای معالجه‌ی این معضل از یک طرف وظیفه‌ی انسانی همه‌ی ماست تا آلام مردم مقداری التیام یابد و از سوی دیگر، عدم توجه به آن زمینه‌ی مناسبی برای سربازگیری گروه‌های تروریستی فراهم می‌کند و زمینه‌ساز بسیاری از اقدامات ضد امنیتی خواهد بود. زیرا برای مردمی که از تامین مایحتاج اولیه‌ی زندگی محرومند، میزان پرداخت مالی تروریست‌ها و سوسه برانگیز است و در این صورت، هزینه‌ی زیادی بر ملت افغانستان و همه‌ی کشورهای منطقه، به‌ویژه همسایگان، تحمیل خواهد شد و البته، تامین مالی تروریست‌ها نیز خود مقوله‌ای مهم است.

سوم، بحران مهاجرت و ضرورت کمک برای اسکان امن همراه با رفاه مردم در داخل کشورشان است. جمهوری اسلامی ایران سال‌هاست میزبان بیش از سه میلیون مهاجر از افغانستان است و این میزبانی به نحوی است که ۹۴ درصد آن‌ها همانند سایر شهروندان ایرانی در اقصی نقاط ایران زندگی و کار می‌کنند و فقط ۶ درصد آن‌ها در اردوگاه بسر می‌برند و متأسفانه تاکنون، بیش از ۹۶ درصد هزینه‌ی آنان از منابع کشورمان تامین شده است و صرفاً حدود ۴ درصد از کمک نهادهای بین‌المللی مسئول برخوردار بوده‌ایم.

از این رو اگر خدای ناکرده باموج جدیدی از مهاجرت روبرو شویم، بدلیل تحریم‌های ناعادلانه‌ی تحمیل شده بر مردم ما، برخلاف میل باطنی خود، ممکن است نتوانیم پذیرای موج جدید باشیم. لذا اگر سایر کشورها و نهادهای مسئول بین‌المللی در این جهت کمک نکنند، نمی‌توانیم از عهده‌ی آن برآییم و خواه ناخواه همه‌ی کشورها به‌ویژه کشورهای غربی، از آن متاثر خواهند شد.

همکاران عزیز!

در قسمت پایانی سخنانم به چند وظیفه‌ی مهم اشاره می‌کنم که فراروی ما قرار دارد و باید با همفکری در مورد آن‌ها چاره اندیشی کنیم:

تلاش برای مسئول ساختن کشورهایی که باعث و بانی وضع کنونی در افغانستان شده‌اند.

تلاش همگانی برای ایجاد حکومتی فراگیر و متشکل از همه‌ی اقوام در افغانستان

کمک به حل مشکلات مردم افغانستان و مقابله با بحران انسانی در این کشور. جمهوری اسلامی اعلام می‌کند که حاضر است همه‌ی امکانات خود مانند راه‌های ارتباطی و امکانات بندری از جمله چابهار را در اختیار حل این معضل قرار دهد.

فشار بر امریکا برای برآزاد کردن منابع مالی ملت مظلوم افغانستان به‌منظور بهره‌مندی آن‌ها از منابع و امکانات خود.

مقابله با تروریسم تکفیری و داعش در افغانستان و شناسایی راه‌های تأمین مالی این گروه‌ها و قطع این کمک‌ها.

کمک به حل بحران مهاجرت و کسورهای که پذیرای این بخش از مردم افغانستان شده‌اند.

پیشنهاد: بحران‌های امنیتی و تروریسم و به‌ویژه تروریسم تکفیری، معضلاتی هستند که بعید است به‌زودی دست از سر کشورهای این منطقه بردارد و تنها راه مقابله با آن، همکاری مداوم و مستمر بین کشورهای منطقه است. لذا پیشنهاد می‌کنم:

سازوکار حاضر موضوعات مورد بحث خود را گسترش داده تا هم بتواند موضوعات فراگیرتری را مورد توجه قرار دهد و هم با اجماع نظر اعضای نشست و در صورت لزوم، کشورهای دیگری را هم به این نشست اضافه کند.

دبیرخانه‌ای دائمی برای این سازوکار ایجاد شود تا به‌صورت مداوم پی‌گیر مصوبات نشست‌ها باشد. جمهوری اسلامی اعلام آمادگی می‌کند تا با همکاری بقیه اعضای، چنین دبیرخانه‌ای را در تهران ایجاد کند.

در همین چارچوب، تعیین میزبان بعدی نشست را ضروری می‌دانیم. اما اگر کشوری فعلاً امکان پذیرش را نداشته باشد، ایران برای برگزاری نشست بعدی اعلام آمادگی می‌کند.

منبع : ایلنا